

MILON ČEPELKA

Děda jménem

Kuel

Miloň Čepelka

Děda jménem Nuel

Miloň Čepelka

Děda jménem Nuel

Pohádka-nepohádka pro kluky i děvčata

Copyright © Miloň Čepelka, 2019

Editor, Photograph © Josef Pepson Snětivý, 2019

Illustrations © Petr Netík, 2019

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS,
Alena Šulcová, 2019

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2019

ISBN 978-80-7475-294-0

Děda a vnuk se představují

Sotva si děda protřel oči – bylo teprve šest ráno, pozdní podzim, konec října nebo začátek listopadu a ještě ani nesvívalo – už mu do postele skočil vnuk, kluk Mánek.

„Ahoj, dědo!“

„Nojo, no, ahoj,“ spíš odevzdaně než radostně, napůl hlasem napůl šeptem zamručel prarodič. „Co že ještě nespíš? Máš se vyspat, když je sobota a nemusíš do školy.“

„Jenže já chci vědět, jak to bylo dál,“ vysvětlil vetřelec.

„Co jak bylo?“ pokusil se děda bránit ranní chvílku, kterou měl jen pro sebe, přikrytý v pohodlí až po bradu dekou. Věděl však, že je to marné, a vskrytu duše byl rád. Synka jeho syna zajímají věci, o které

syn, když byl stejně malý, velký zájem neměl. To je dobré znamení.

Naoko ale dělal drahoty, bylo mu jasné, že tak bude kloučkova zvědavost neodbytnější.

„Přece s tím komínem,“ připomněl vnuk.

„A jo, s komínem. To bylo každý den jináč. Chtělo se mi na něj, a zase nechťelo. Hodně se chtělo, ale taky jsem se hodně bál.“

„Čeho?“

„Jen si ten komín představ, Mánku. Nebo si představ tátův doutník. Ten z nejdelších, co má v krabici, ten sváteční. V duchu si ho postav, aby špička směřovala vzhůru, a mnohokrát, mnohokrát ho zvětši. Máš to?“

„Jo. Trčí až do nebe.“

„Do nebe, to nevím, trochu uber, ale do mraků, když jsou nízko a prší, do mra-

ků asi stačí dosáhnout. A teď se hezky postav pod něj. Vidíš se tam? Pozoruješ to?“

„Co?“

„Že to je, jako kdybys vedle tátova doutníku postavil asi tak půlku sirky. Nebo spíš čtvrtinku. Velký komín a malý kluk. Z takové výšky padne na kluka hrůza.“

„A lezls?“

„Ty jsi hrozně netrpělivý! Lezl. Ne hned, to dá rozum, protože taková bláznivina se musí promyslet. Co kdybychom ji promysleli u snídaně? Chceš kakao, nebo jenom mlíko? A chleba, nebo rohlík? Nebo buchtu? Nebo radši všecko dohromady? Já ve tvém věku... Máš hlad?“

„Jako vlk. Já mám hlad pořád.“

„No právě, to jsem míval taky, na to pozor,“ zabručel děda.

Abyste rozuměli: Ti dva byli v sobotu sami doma. Na dva dny. V přízemním

domku s přistavěnou stodolou na kraji městečka Šeríč. Rodiče odjeli včera večer domů do Prahy, jen co sem školáka-třetáka Mánka naopak z Prahy přivezli a nechali ho tu na starost dědovi. On si s dědou dobře rozuměl a nebylo proč se strachovat, že by to spolu sami dva nezvládli. Babičku Hančí odvezli s sebou, chtěla se v Praze vidět s nějakou dávnou kamarádkou. Dědovi bylo sice už dvaosmdesát a vnukovi táhlo teprve na devět, to je zhruba devětkrát méně, ale to nevadilo. Oba Emanuelové, a to jsou přece kabrňáci.

O svém jméně se bavili nedávno, protože Mánkovi bylo divné, že mu doma všichni říkají Mánku, když má na školních sešitech už třetím rokem psáno Emanuel Křížek. A na dědu babička volá Nueli.

Proč?

Byl to před časem rozhovor jako na divadle:

Vnuk: Jak ty se vlastně jmenuješ, dědo?

Děda: Nuel.

Vnuk: To není celý. A já to vím: Emanuel!
Jako já.

Děda: Nojo, no, co mám dělat.

Vnuk: Tak proč to kazíš?

Děda: Nekazím. Vylepšuju.

Vnuk: Proč?

Děda: Protože Emanuel se mi nelíbí.

Vnuk: Proč?

Děda: Je to zbytečně dlouhé. Čtyři slabiky.

Vnuk: To je špatně?

Děda: Mně jo.

Vnuk: Já jsem taky Emanuel.

Děda: Houby. Pro mě a pro všechny u nás jsi Mánek.

Vnuk: Proč?